

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XIII. Eques scelestissimus auidas inhiantis satanae manus effugit; quia quotidie Virginem salutabat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

runt? quae primùm nobis, certissima laetitiae signa ostenderunt. Quare piè, & praeclare illi faciunt, qui saepius Virginis pedib. puoluti, suavisimis illis coelestis nuncij uerbis, ipsam salutant. Id ubi faciunt, altius animo perpendere, ac contemplari deberent; illis uerbis hominum generi uitam nunciatam fuisse, ac salutem; & inde nobis omnia bona fuisse parta.

MIRAC. VIRG. XLIIII.
Eques scelestissimus auidos inhiantis satanae manus effugit; quia quotidie Virginem salutabat.

Scelestissimus, & facinorosus. eques eò improbitatis peruenerat; ut, cum propè publicam uiam arcem haberet, noctu interceptos uiatores in eam intruderet, illos spolians, & quandoq. etiam trucidans. Verùm in eo consuetudo Virginis quotidie salutandae inualuerat; neq. ei tanti momenti occupatio accidere poterat, qua id intermitteretur, quod in more positum habebat. Quinimmo illud semper intima pietate, ac mira obseruàtia praestabat. Fortè illac transiens sanctus uir, qui peregrinè proficiscebatur, statim ab impijs illis sicarijs, uinculis perstrictus, in arcem, ut spoliaretur, coniectus est. Obsecrauit attem custodes, ut se ad equitem deducerent. Ea re impetrata, cùm iam in equitis conspectum prodijisset, illum rogauit; ut familiam suam omnem arcesseret, & illic coram se paullum sistere iuberet. Se. n. de Deo uerba facturum, salutaremq. concionem habiturum pollicebatur. Iam igitur familia aduenerat; domesticiq. audituri iussu equitis

equitis confederant; sed uehementer, & acriter confurgens concionator, iam unus, inquit, è familiaribus deest. Ille ipsius heri nomine accersitus, adueniēs, os, membra, totumq. caput distortuēs, neq. ad sanctum uirum accedere, neq. eius uultum ferre poterat. Quare ipse per Dei maximi potestatem, & imperium sempiternum, eum adiurauit, ac dicere iussit, quinā esset, à quo missus, & quaenam tamdiu illic cōmorandi fuisset causa. Vi ideò coactus, & impulsus, non homo sū, ait, sed deformis cacodaemon, unā cum principe nostro perpetuis poenis, cruciatibusq. addictus. Huc autem ipse princeps erebri me misit, qui incolit sedes inferas, humani generis hostis acerrimus; deditq. mihi in mandatis, ut diligenter equitem obseruare, an ullo unquam tempore, aut die, à Virginis salutandae longo usu discederet. Si. n. uel semel unus dies fuisset intermissus, quin piē, ac sanctae illud praestitisset; ipse, in quo uno omnia erant scelera, à me statim iugulabatur, & mecum distrahebatur in saeuissima tartara. Sed perpetuum mihi bellum indictum fuit à Virgine, cuius ipse salutationi quotidie purē, & integrē operā dabat. In eo ego obseruando diligens, ac sedulus fui; qui itā assiduus fuit, ut nunquam omiserit, ut nunquam potuerit falli. Ingenium ego acerrimē acuebā, & intendebam, ut eum in fraudem inducerem, ut eū irretirem; Sed mihi illa semper grauem pugnam dedit, cuius purissimum lumen, splendidissimamq. oculorū aciem, nos perditū, prostratū, & abiectū minimē ferre possumus. Haec igitur eques audiens obstupuit, sentiens, è quā uasto leti turbine elapsus fuisset. Quare coepit Deum opt. max. obtestari; ut sui miseresceret,

&

& quae grauisissima piacula admiserat, clementia, & infinita pietate expiaret. Conuertens uerò se sanctus uir ad cacodaemonem; tibi, inquit, nefaria bellua, edico, & impero Dei maximi nomine, ac uerbis; ut hinc abeas, teq. in infimum barathrum retrudas; ne unquam cuiquam obesse possis, qui nomen Virginis inuocet, uereatur, & colat. Ut puluis igitur, turbine collectus, scelestus, qui serui os, habitumq. tamdiu gesserat, ad tartara statim latus est. Quamobrè sanctus uir ab equite liberaliter, & honorificè tractatus est; qui postea se coeptae peregrinationi commisit. eques uerò ita animum suum parauit, & instituit, ut nihil unquam diceret, aut faceret, nisi id, quod summae sanctitatis, fidei, ac religionis uiro dignum esset.

MIRAC. VIRG. XV.

Matrona Christum, rem diuinam facientē uidet, auditq.; cui cereum, quo purificationis die donamur, in illis sacrificijs, a ministro coelesti dono datum est.

Lectissima, ac pudicissima matrona intimo dolore diuellabatur; q̄ festo purificationis Virginis die, sacris solēnib. manè interesse nō potuisset, ob quasdam occupationes. Cū igitur anxie, ac mēte propentissima Virgine, Deumq. uti consueuerat, precaretur; cogitatione longiùs abijt, & mente uagata est, extasi perducta. Visa est autem augustissimū templum ingredi, in quo aderat ornatisimus pulcherrimarum uirginum chorus, quarum una, quae pulchritudine ceteras anteibat, sydereo diademate lucidum caput